Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1. Februar 1898. 47de Aargang.

Tale af Ældste Franklin D. Richards,

holdt i Salt Lake City den 5. Oktbr. 1897.

(Fortsat fra Side 20.)

Jesus kom og lærte Folket i dette Land. Mormons Bog fortæller os, at han kom ofte, nod Nadveren med dem, belærte dem og vidnede for dem. Ved en vis Lejlighed bød han dem at samle deres Syge og bringe dem til ham, og han helbredede dem. Saaledes gik ogsaa Joseph Smith gjennem Nauvoo eller Commerce og Montrose og helbredede Alle, som vare syge blandt Guds Folk; og saaledes vilde ogsaa Frelseren have gjort i Palæstina, men paa Grund af Jødernes Vantro kunde han ikke vise dem saa store Mirakler. Men her paa Amerikas Land fandt han Tro i et større Maal. Han kaldte Folket sammen og helbredede deres Syge og Besværede. Ved en anden Lejlighed velsignede han deres smaa Børn, og disse Smaa talede store og forunderlige Ting, og Engle kom ned fra Himmelen og tjente dem. Og skjønt Frelseren selv begyndte sit Arbejde blandt dem med en Grad af Frygt for deres Vantro, sagde han, forend han fuldendte sin Gjerning iblandt dem: „Nu er min Glæde fuldkommen." Ja, denne store Forløser, Ophav til Liv og Uforkrænkelighed, kom til dette Land, virkede iblandt Nephiterne, og her sagde han, hvad vi ikke have nogen Beretning om, at han nogensinde sagde i det gamle Jødeland: „Nu er min Glæde fuldkommen." I det andet Land derimod sørgede han og græd paa Grund af deres Vantro og Haardhjertethed, og paa Grund deraf kunde han ikke udføre saa mange mægtige Mirakler. Vi have saaledes en Frelser, som har gjennemgaaet Graven og sejret over Døden og Helvede; og der siges, at „den sidste Fjende, som tilintetgjøres, er Døden".

Vi se saaledes, at de Sidste-Dages Hellige ikke alene have Fordelene af den Hellig-Aand og Troens Magt, men ogsaa den store Kjærlighed, som opfylder vore Hjærter, naar vi høre Evangeliets sande og rene Principper blive forkyndte. Hvor lykkelige ere vi ikke, naar vi sidde sammen i disse Forsam-

linger og lytte til Livsens Ord fra Apostlenes Læber! Hvor lykkeligt er Folket ikke, naar det er fuldt af indbyrdes Kjærlighed! Dette Princip, Kjærlighed, og Velsignelserne af det evige Evangelium tilhøre dette Folk i en langt højere Grad end noget andet Folk paa Jorden.

Jeg fryder mig storligen i dette Evangelium, thi det aabenbarer for os ophøjede Glæder, Velsignelser og Herligheder i Fremtiden, som vi have erholdt Kundskab om, som Frelseren lærte i forrige Tider, og som atter ere aabenbarede i disse sidste Dage. Lad os erindre, hvad Frelseren har udført for os her, og at han er gaaet i Forbøn for os hos Faderen, at vore Synder maatte blive os tilgivne og vore Frafald lægte. Og efter et Tidsrum af 1800 Aar nedlod han sig til med sin Fader, den herlige Fader, Skaberen af Alt, at komme til Jorden og tilkjendegive sig for Joseph Smith, der da var en ung Dreng paa 14 Aar, og berede ham til at begynde et stort og mægtigt Værk, hvoraf vi nu nyde Frugterne. Faderen tiltalte Joseph og sagde: „Dette er min Søn den Elskelige, hør ham." Og Sønnen underviste Joseph og sendte sine Engle for at lære ham, velsigne ham, for at frembringe Mormons Bog, atter opbygge Kirken og føre den frem ud af Ørkenen gjennem store Trængsler. Vi burde aldrig glemme, at Sandheden er et kostbart Klenodie, der har kostet de bedste Mænd, som have levet paa Jorden, deres Liv, og som endnu vil fordre Ofre fra vor Side. Det er et Værk, som er udført ved Forsagelse. Profeten sagde fordum: „Samler mig mine Hellige, som have sluttet Pagt med mig ved Offer." Dette er Princippet, ved hvilket vi ere bragte sammen. Vi forsage vore Synder, vore jordiske Nydelser og Verdens Tillokkelser og vende os til Gud for at tjene ham.

Sabbatsdagen kan blive et meget alvorligt Spørgsmaal for os, dersom vi skulle opbygge det ny Jerusalem. Det er et af de første Punkter, som Herren klagede over gjennem Profeterne fordum, at de havde besmittet hans Sabbat og vanhelliget den; og naar de kom saa vidt, at de gjorde dette ustraffet, holdt de op med at betale deres Tiende, og Herren sagde, at de havde bedraget Gud — hele Nationen —, idet de havde tilbageholdt deres Tiende og Afgift, som de skyldte ham. Og naar de kunde gjøre nogle af disse Ting, gik de videre i deres Overtrædelser og begik Hoer, Ægteskabsbrud og Mord, fra et Trin til et andet til de mest afskyelige Forbrydelser, indtil de tilsidst kunde korsfæste den Herre Jesus Kristus. Vi maa vogte os for at komme til at elske Synd, men søge med Ydmyghed og Anger at bortvise fra os Alt, hvad der er i Modstrid med Guds Vilje og vil hindre os i at nyde Herrens Aand, at vi kunne erholde Naade og vokse i Tro, indtil vi skulle vorde rene af Hjertet, thi der siges i Guds Ord, at Intet, som er ugudeligt eller urent, kan komme i hans Nærværelse. Intet Under, at hans Discipler sagde: „Hvo kan da blive salig?" naar vi betragte Prøvestenen, Reglen, hvorved disse Ting skulle maales. Vi maa saaledes arbejde bestandigt for at overvinde os selv og lægge til Side de Laster, Synder og slette Vaner, som daglig angribe os, og som vi saa let kunne bukke under for, indtil vi bringe dette jordiske Legeme til Aandens Underdanighed, at vore Sjæle maatte leve.

Sabbaten har Herren indstiftet som en Hviledag. Han siger, at han fuldendte sit Værk og hvilede paa Sabbatsdagen, den syvende Dag. Da Herren

kom i Tidens Midte, fastsatte han den første Dag i Ugen, og den har siden været hans Dag; og han har sagt, at vi, for at holde os uplettede fra Verden, skulle møde sammen paa hans Dag og ofre vore Sakramenter, frembringe vor Erkjendelse og vore Tilstaaelser og dyrke den højeste Gud. Det er altfor almindeligt, at Menneskene overtræde denne hellige Lov angaaende Sabbatens Helligholdelse.

Mange gjøre sig, naar de skulle foretage en Rejse, Umage for at beregne det saaledes, at Sabbaten kommer med som en af Rejsedagene, og Meget bliver udsat for specielt at kunne udføres om Søndagen. Jeg ønsker, at Folket vilde lægge sig dette paa Sinde. Vore Hustruer burde koge Maden om Lørdagen og gaa til Møde om Søndagen i Stedet for at staa over Komfuret, saa at de kunde nyde mere Hvile og Undervisning og modtage Føde for Sjælen i Stedet for at have saa meget Arbejde at udføre paa denne Dag. Herren sagde til Israel:

„Seks Dage skal Du arbejde og gjøre al Din Gjerning.

Men den syvende Dag er Sabbat for Herren Din Gud; da skal Du ingen Gjerning gjøre, hverken Du eller Din Søn eller Din Datter, Din Svend eller Din Pige eller Dit Dyr eller Din Fremmede, som er inden Dine Porte.

Thi i seks Dage gjorde Herren Himmelen og Jorden, Havet og Alt det, som er i dem, og hvilede paa den syvende Dag; derfor velsignede Herren Sabbatsdagen og helligede den."

Dette var en fast Regel, Lov og Befaling til gamle Israel, og I ville ved at læse Mormons Bog finde, at det d e r er endnu strengere paabudt, samt at det vil blive ligesaa bindende for Guds Folk i den sidste Tid, som det nogensinde har været, og vi burde lægge os det paa Sinde og søge at holde dette Bud, saaledes at vi kunde være i Stand til at gjøre det paa den rette Maade, naar Tiden kommer.

Jeg bevidner for Eder, mine Brødre og Søstre, at dette Evangelium er det ene sande Evangelium paa Jorden, det eneste, som er Menneskenes Opmærksomhed værd. Og naar vi ere blevne saa velsignede, at vi have lært disse Principper at kjende og have faaet Kundskab om tilkommende Ting saavel som om forbigangne Ting, da have vi større Aarsag til Glæde end noget andet Folk paa Jorden, større Aarsag til at forsage al Uretfærdighed lige saa hurtigt, som det er os muligt, og lære at vandre paa Livets Vej og lytte til deres Raad, som ere kaldede af Gud, at vi bestandig maatte ledes ved hans Ord i alle vore Foretagender. Jeg glæder mig storligen i Herrens Værk, og min Bøn er, at hans Velsignelser maa blive rigeligt udgydte over Folket, at vore Hjerter maa vendes til ham, til at holde hans Bud og vandre paa hans Stier; thi Herrens Lov er fuldkommen, den vederkvæger Sjælen. Herrens Vidnesbyrd ere sande, og de gjøre endog de Enfoldige vise.

Nu et Ord angaaende Præstedømmet og dets Gjenbringelse. Dette er en herlig Tanke for os at overveje. Vor Herre og Frelser Jesus Kristus ordinerede Joseph Smith og Oliver Cowdery til Apostle gjennem sine Tjenere Peter, Jakob og Johannes. Efter at have modtaget Apostelskabet meddelte Joseph og Oliver det til tolv Brødre i Kirken, og disse Tolv have bekræftet dette Præstedømme paa nogle af os, som ere her paa denne Forhøjning i Dag. Saaledes have vi modtaget dette hellige Apostelskab paa fjerde Haand i Rækkefølge fra Jesus Kristus. Ja, Herren har i Sandhed gjengivet sit

Præstedømme til os, som han lovede, da han sagde, at han vilde være med sine Apostle alle Dage indtil Verdens Ende. Og han har sagt til os angaaende Peter, Jakob og Johannes: „Som jeg har sendt til Eder, ved hvilke jeg har ordineret og bekræftet Eder til at være Apostle og specielle Vidner for mit Navn, til at bære de samme Nøgler, som jeg overgav til dem; jeg har givet til Eder mit Riges Nøgler og en Uddeling af Evangeliet for de sidste Dage og for sidste Gang — Tidernes Fyldes Husholdning, i hvilken jeg vil samle til Et Alt det, som er i Himmelen, og det, som er paa Jorden." Disse Mænd, som sidde omkring mig paa denne Forhøjning i denne Morgenstund, have modtaget dette Præstedømme. Det blev gjengivet ved de hellige, opstandne Mænd, som Gud sendte til os. Det er dette Præstedømme, ved hvilket vi virke. Det blev borttaget i Ørkenen fordum og er i disse sidste Dage gjengivet i sin Renhed, Tydelighed og Kraft. Og de, som hengive sig til det i Tillid, Tro og Ydmyghed, og som modtage Undervisning og Raad af dem, som holde dette Præstedømme, ville vorde værdige til at modtage de Trofastes Belønning. Dette burde vi forstaa, søge at drage Nytte deraf og i intet Tilfælde stride imod hverandre eller imod Herrens Salvede.

Maa Herren tildele os sin Aand, rense vore Hjerter, oplære os i Retfærdighedens og Sandhedens Principper og hjælpe og inspirere os i ethvert godt Ord og Arbejde! Da ville vi modtage mere, end vi ere i Stand til at bede om eller endog at fatte. Amen.

(Deseret News.)

Filosofien af Evangeliet.

II. Kapitel.

Aarsagen til den formodede Konflikt mellem Videnskab og Religion.

(Sluttet.)

Det var derfor saavel fra et videnskabeligt som fra et religiøst Standpunkt, at mange ledende Mænd med Glæde saa mod den store religiøse Bevægelse, der kaldes Reformationen.

Medens Luther, Calvin og Zwingli vare ivrigt beskjæftigede med at angribe den romerske Kirkes Fordærveligheder, forberedtes Kræfterne til en anden stor Konflikt mellem Videnskab og saakaldt Religion; denne angik Jordens Bevægelser. Kopernikus levede samtidig med Luther og døde to Aar før denne. Hans Liv var et saa modigt og ædelt, som Historien nogensinde har beskrevet. Medens den protestantiske Strid rasede, var han i 36 Aar beskjæftiget med at udarbejde sin udødelige Bog — De Revolutionibus Orbum —, i hvilken han saa tydeligt beviste Jordens Bevægelser, Planeternes Omdrejning og deres Kredsløb omkring Solen. Men i mange Aar turde han ikke lade den trykke. Dersom han udgav den i Rom, vilde den falde i Inkvisitionens Hænder; hvis han lod den trykke i Tyskland, vilde de protestantiske Ledere være ikke mindre fjendtlige imod den; sendte han den til Schweiz, da stode Calvin og Zwingli der rede til at brænde den. Tilsidst

var Værket færdigt til Pressen. Efter indtrængende Opfordringer fra den romerske Kardinal Schomberg og med mange Undskyldninger vovede Kopernikus endelig at udgive den. Han var nu en gammel og affældig Mand og ventede taalmodigt ved Gravens Rand paa at se et trykt Eksemplar af sin Bog. Tilsidst ankom det længe ventede Eksemplar; han saa det, var tilfreds og døde 1543.

Syv Aar efter Kopernikus' Død fødtes det forunderlige Menneske Giordano Bruno. Paa Grund af, at han havde forkyndt, at Jorden drejer sig om sin Akse, maatte han flygte til Schweiz. Men her var Calvin ved Magten, og Bruno maatte atter opsøge sig et nyt Hjem. Jaget fra England, Frankrig og Tyskland og, ligesom Noahs Due, ude af Stand til at finde Hvile for sine Fødder, vendte han tilsidst tilbage til Italien. Han blev fængslet i Venedig, og efter otte Aars ensomt Fængsel blev han brændt i Rom den 16. Februar 1600. Da den afskyelige Dom blev ham forkyndt, svarede han: „Det er maaske med større Frygt, at I forkynde denne Dom over mig, end at jeg modtager den."

Paa samme Tid studerede Galileo i Florens. I Maj 1609 forfærdigede han sit første Teleskop, og gjennem det saa han Jupiters Biplaneter og Lysforandringerne paa Venus. Disse vare to af de vægtigste endnu tilvejebragte Argumenter for den Kopernikske Theori. Han begyndte allerede at føle Forfølgelsens Braad og blev beskyldt for Ugudelighed. I 1611 fremviste Galileo offentlig Pletterne paa Solen. Dette forøgede kun hans Forfølgeres Raseri. Opbragt over deres bestandige Modstand skrev han i 1613 et Brev til Abbe Castelli, hvori han viste, at Skriften var skreven til vor Frelse, men ikke for specielt at lære os Astronomi. Dette var en Gjentagelse af Brunos Forbrydelse, og Galileo blev bragt for Inkvisitionen. Efter flere Aars Fangenskab maatte han for at frelse sit Liv tilbagekalde og benægte de store Sandheder, som han havde opdaget. Han døde 1642 i en Alder af 78 Aar som Inkvisitionens Fange. Men den religiøse Forfølgelse endte ikke hermed. Den søgte at følge ham hinsides Graven, bestridende hans Ret til at gjøre Testamente og nægtende ham Begravelse i helliget Jord. Lederne for den protestantiske Sag vare ikke mindre bitre.

Med Hensyn til Kopernikus erklærede Luther: „Folk laane Øre til en pludselig fremstaaende Astrolog, som søger at vise, at Jorden drejer sig om sin egen Akse;" og atter siger han: „Denne Nar (Kopernikus) ønsker at vende op og ned paa hele det astronomiske System." Melancthon siger i sit Værk, Initia Doctrinea Physicæ, at „Øjnene er Vidner paa, at Himlene dreje sig omkring Jorden i et Tidsrum af 24 Timer," og tilføjer: „Det viser en Mangel paa Sømmelighed offentlig at fremsætte Kopernikus' Ideer." Zwingli erklærer: „Jorden findes intet Steds, om ikke i Universets Centrum. Det er Bevis paa et godt Sind at annamme Sandheden, som Gud har aabenbaret den, og være tilfreds dermed." (Se Geschichte des Materialisme I. Band, Pag. 217.)

Calvin beviste endvidere sit eget Sinds Mørke, da han lod den berømte Filosof og Læge, Michael Servetus, brænde, fordi han i Religion fornægtede det ufornuftige Dogme, at Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand ere tre forskjellige og særskilte Væsener og dog en og samme Person, og fordi han i Videnskab havde været saa heldig tildels at opdage Blodets Cirkulation.

Omstændighederne ved denne Doms Fuldbyrdelse var ogsaa af en oprørende Natur. Servetus stegtes i to Timer ved Flammerne af en langsom Ild, der næredes af vaadt Brænde, medens han anraabte sine Bødler om for Guds Skyld at lægge mere tørt Brænde paa, saa at hans Pinsler kunde faa Ende.

Ogsaa med Hensyn til Overtro stode Protestanterne ikke en Smule tilbage for Katolikkerne. I den protestantiske Konge af England, Jakob den Førstes Nærværelse blev det erklæret, at Agnes Sampson med 200 andre Hekse havde sejlet med Saalde fra Leith til North Betwick Kirke for at holde Gilde med Djævelen. Det blev ogsaa paastaaet, at disse Hekse havde døbt og derpaa druknet en sort Kat, hvilket havde foraarsaget en frygtelig Storm, hvorved det Skib, som bar Kongen, nær var forlist. Kong Jakob og de høje Gejstlige, som dannede hans Statsraad, troede paa denne Beskyldning og dømte den stakkels Kvinde til Baalet.

Selv Lederne for den tyske Protestantisme, Luther og Melancthon, vare et Bytte for den største Overtro. De troede, at der i Floden Tiber, ikke langt fra Pavens Palads, var fundet et Uhyre, som havde et Menneskes Legeme, et Æsels Hoved og en Rovfugls Kløer. Efter lang Spekulation og Granskning i deres Bibler kom de til den Slutning, at det var et Tegn paa Guds Vrede imod Rom, og de udgave et Skrift desangaaende. (Se Buckle's Hist. of Civilization.)

Det er en almindelig Vildfarelse at antage, at disse Forfølgelser kom udelukkende fra Pavens Herredømme. Naar vi læse, at Kopernikus kun ved Dødens Indtræden undgik Forfølgelse, at Bruno blev levende brændt som et ugudeligt Uhyre, og at Galileo blev fængslet og ydmyget til at fornægte, hvad han vidste var Sandhed, da ere vi tilbøjelige til at lægge hele Skylden paa den romerske Intolerance. Men vi maa ikke glemme, at Kepler, der staar som den mest fremtrædende, der førte Videnskaben til langt større Sejre end baade Kopernikus og Galileo, der tænkte og talte, som var han inspireret, at endog han blev jaget saavel af Protestanter som af Katolikker. Ej heller var denne Intolerance begrænset til nogen bestemt Tidsalder. Vi finde den endog saa sent som i vore Dage. I det protestantiske England blev det 1772 nægtet den berømte Dr. Priestly at deltage i den navnkundige Ekspedition for videnskabelige Opdagelser, der fortes af Kaptain Cook, fordi han ikke troede paa Lærdommen om Treenigheden, saaledes som den blev fremsat af Englands Statskirke.

Den 10. Maj 1859 blev Alexander von Humboldt begravet. Den Gjerning, som denne Mand udførte, var en af Aarhundredets mest herlige, og hans Begravelse foregik under almindelig Tilslutning. Blandt det store Følge, som hædrede ham ved at følge hans Lig til det sidste Hvilested, saas Prinds Vilhelm af Preussen, som senere blev det forenede Tysklands første Kejser. Kun ingen Præster af de forskjellige Religioner fandtes i Følget med Undtagelse af den Gejstlige, som forrettede Gudstjenesten, og nogle faa Andre, som ikke ansaas for at staa sig godt med deres respektive Kirker. Ved dette og mange lignende Tilfælde viste det sig, hvorledes den fordærvelige Ide, at der er en nødvendig Strid mellem Videnskab og Religion, er bleven rodfæstet ogsaa i Nutidens Samfund.

De Lektier, som saaledes bleve givne, vare klare og overbevisende, og mange intelligente Sjæle saa, at saavel Protestanterne som Katolikkerne manglede ikke alene Evangeliets Kjærligheds-Aand, men

ogsaa den Kundskab og Myndighed, der er en sikker Følge af guddommelig Aabenbaring. Resultaterne udebleve heller ikke. En voldsom Reaktion fulgte. Tyskland, Reformationens Vugge, er nu en Fæstning for Vantro.

Og hvorfor er dette Tilfældet? Hvad er det, som har foraarsaget, at saa mange af de bedste Mænd i Europa have Afsky for baade den katolske og de protestantiske Religioner? Hvorfor vendte Ricetto, Bruno og Servetus sig i Martyrdommens Time med Uvilje bort fra det hellige Emblem, Krucifixet? Aarsagen var simpelthen denne: Saakaldt Kristendom var for dem bleven ensbetydende med den mest frygtelige Undertrykkelse af det menneskelige Sind, fordi de, som have paataget sig at repræsentere Kristendommen, have fremstillet den urigtigt. Med andre Ord, de urimelige Theorier, de strenge Dogmer og den hedenske Overtro, som udgjorde den apostatiske Kristendom, havde ikke mere Lighed med de milde, himmelske Principper af Evangeliet, end en ægyptisk Mumie fra Oldtiden med sit indtørrede Skelet og et Dødningehoved har Lighed med et levende Væsen i fuld Besiddelse af sine aandelige og fysiske Kræfter. (Se Tillæg til IV. Bind, Histoire des Mathematiques.)

Dersom Tid og Plads tillode det, vilde det være let at vise, at de protestantiske Sekter have modstaaet videnskabelige Sandheder med lige saa stor Bitterhed, som Rom nogensinde har gjort, og have lidt et ligesaa stort Nederlag. Ikke alene med Hensyn til Geografi og Astronomi, men ogsaa angaaende Kemi og Natur-Filosofi, som det viste sig ved Roger Bacons og John Barillons Fængsling, samt Anatomi og Kirurgi, som det ses ved Forfølgelserne mod Versalius, den store Anatomist i det 16. Aarhundrede.

Og vi behøve ikke at gaa flere Aarhundreder tilbage for at finde Eksempler. I Begyndelsen af vort eget Aarhundrede undgik Jenner, Vaksinationens Opdager, med Nød og næppe at falde som et Offer for den Forfølgelse, som ledende Gejstlige i det protestantiske England forte imod ham, fordi han havde givet Menneskene Kundskab om Forebyggelsen af en frygtelig Sygdom.

Saaledes blev ogsaa i 1847 James Y. Simpson, den fremragende skotske Læge, som gjorde saa meget for at lindre menneskelig Lidelse ved Hjælp af Bedøvelses-Midler, fordømt af den protestantiske Gejstlighed baade i Europa og Amerika. Disse Forfølgere syntes at have glemt, at ved den første kirurgiske Operation, som vi have nogen Beretning om, lod Gud Herren en dyb Søvn falde paa Adam. (Se 1. Mosebog 2, 21.)

Saaledes ogsaa med Hensyn til Geologien. Knapt 40 Aar ere henrundne, siden baade katolske og protestantiske Ledere fordømte denne Videnskab som en „mørk Kunst", „Helvedes Artilleri" og en „frygtelig Udflugt fra Aabenbaringens Vidnesbyrd". Hædrede Mænd og Kvinder som Prof. Sedwick, Edward Hitchcock, Louis Agassiz og Mary Somerville fordømtes, fordi de fremsatte de Studier, som udfolde Skabelsens Vidundere og oplyse om vor himmelske Faders Godhed — Studier, der have bragt disse Navne frem til Ære og Hæder i den ganske Verden. (Se Selliman's Journal, Vol. 30, page 114.)

Og hvad have Følgerne været af Alt dette? Ved naturlig Reaktion ere i de ældre Nationer fremkomne de største Fjender, som den saakaldte kristne Kirke har haft. Af disse kunne Voltaire og Renan nævnes som Typer, og Tiden viser, at de samme Aarsager frembringe

lignende Resultater i Amerika. Dog ere Renan, Bennet og Ingersol ikke Hadere af Sandheden. Det kan snarere siges om dem, at de hade Falskhed og Hykleri og ere opbragte over den apostatiske Kristendoms Anmasselser. I deres Iver ere de derved gaaede til den anden Yderlighed og fordre mere for Videnskaben, end den med Rette kan gjøre Fordring paa.

Den 1. Februar 1898.

En Mission til Palæstina.

Ældste Anthon H. Lund, Medlem af de tolv Apostles Raad, forlod Salt Lake City, Utah, den 30. December f. A. paa en speciel Mission til Palæstina og andre Dele af Lille-Asien. Han ledsages af Ældste F. F. Hinze fra Big Cottonwood, som for nogle Aar siden tilbragte en længere Tid i den tyrkiske Mission. Et Afskedsmøde afholdtes den 28. December, Kl. 7,30 Aften, i det fjortende Wards Forsamlingslokale under Ledelse af den skandinaviske theologiske Klasse, og mange af de to Ældsters Venner vare samlede for at byde dem Farvel og ønske dem Guds Velsignelse paa deres lange og ansvarsfulde Rejse.

De Hellige i Almindelighed have omfattet denne Mission med levende Interesse, siden det blev bekjendt, at Kirkens Autoriteter havde besluttet at udføre den. Ved forskjellige Ældsters Arbejde i Syrien have en Del af de Indfødte, for Størstedelen Armeniere, annammet Evangeliets Principper, og Andre ere meget interesserede i at undersøge dem. De Hellige i Tyrkiet have ligesom de Hellige i andre Dele af Verden et levende Ønske om at samles med deres Troesfæller; men da de tyrkiske Myndigheder modsætte sig Udvandring og det er et af Kirkens Principper, at de Hellige skulle være Landets Love saavel som Guds Love underdanige, er det besluttet at sende en speciel Udsending til de armeniske Hellige for at trøste og opmuntre dem samt for tillige at søge at erholde den tyrkiske Regjerings Tilladelse til at udvælge et Sted i det tyrkiske Rige til en Indsamlingsplads for de Hellige i Orienten. Dette er i Følge de derværende Helliges indtrængende Begjæring. De ønske at tjene Herren i Overensstemmelse med deres religiøse Tro og paa samme Tid blive i Landet, loyale mod deres Hersker; de haabe ogsaa at forbedre deres timelige Kaar og saaledes blive Sultanen mere nyttige Undersaatter.

Det er i fuld Overensstemmelse med de Helliges Anskuelser at oprette et Indsamlingssted i det forjættede Land; „thi fra Zion skal udgaa Lov, og Herrens Ord fra Jerusalem". Tiden for denne Profetis Opfyldelse ligger maaske endnu langt ude i Fremtiden, dersom det ikke skulde være i Overensstemmelse med den Almægtiges Planer at gribe ind paa en speciel Maade i Tingenes Gang og derved fremskynde de sidste Dages Værk. Men denne Mission, som Ældste A. H. Lund, en Jesu Kristi Apostel, er sendt for at udføre, er et af Stadierne i det store Værk, at indsamle Israel og Judah, og gjenoprette til Storhed og

Magt det Land, hvor en Gang Guds Herlighed hvilede og Guds Søn levede og døde. Af denne Aarsag nære de Hellige dyb Interesse for denne Mission og ville følge Apostel Lunds Arbejde i disse fjerne Lande med Bønner for hans Fremgang og for de Helliges Velfærd, som han vil besøge.

(Deseret News.)

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste Andrew Johnson løses fra at arbejde i Skaane Konference og beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

Ældsterne Ephraim Mikkelsen, Jens P. Fugal og Parley P. Jenson løses fra at arbejde i Aalborgs Konference og beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Ældste Louis M. Christiansen løses fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældsterne James N. Skousen og Christian Christensen løses fra at arbejde i Aarhus Konference og beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

C. N. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Uddrag af Korrespondance.

Af et Brev, dateret den 31. December f. A., fra Ældste C. C. A. Christensen, Ephraim, Utah, til Ældste Enoch Jorgensen, Konferencepræsident i Kjøbenhavn, uddrage vi Følgende:

„Af Nyheder have vi adskillige at meddele Dem, for saavidt Andre ikke allerede have gjort det. Ældste John F. F. Dorius er kommen hjem fra Chicago og befinder sig vel og føler meget tilfreds, baade fordi han gik derned og nu ved at være kommen hjem igjen og finde hele sin Familie vel. Han var paa et Jernbanetog, der væltede og for en Del blev ødelagt, men han selv slap med at blive lidt forslaaet og faa sine Fødder saarede lidt paa Glasstumperne i Waggonen. Heldigvis gik der ikke Ild i Passager-Vognene; der kom snart Hjælp, og Aabninger bleve huggede med Økse, saa at de Indespærrede kunde krybe ud.

En anden vigtig Nyhed er, at Apostel Lund har forladt os og sandsynligvis nu er undervejs paa sin Mission til Palæstina sammen med Ældste F. F. Hintze, som har været der før. Det er nok Hensigten at komme i Besiddelse af et Stykke Land der for at anlægge en Koloni for Sidste-Dages Hellige, saafremt det lader sig gjøre.

Atter en anden Nyhed er, at der nu paa det Nærmeste er gjort Skridt til at faa en tidssvarende Bygning opført til Sanpete Stavs Akademi her i Ephraim paa den smukke, beplantede Plads i det nordlige Ward. Der maatte gjøres adskillige Omveje, for at Kirken kunde faa kjøbt denne udmærkede Byggegrund. Saaledes har nu Byraadet faaet Bygningen og Grunden, der var kjendt under Navn af »Central School House«, og det vil med Tiden blive indrettet til Raadhus. Hjælpeforeningen afstod sit Land Syd for Byen til Kirken og fik

til Erstatning det saakaldte »First Ward House« med den Del af Tabernakel-Grunden, som er afdelt omkring det, og tillige al Ret til Korn-Magasin-Bygningen. Det afstaaede Land skal opmaales til Bylodder og sælges og Midlerne anvendes til Hjælp for Akademi-Bygningen.

Manti-Folket havde tilbudt at give Byggegrund og opføre en passende Bygning uden at forlange Hjælp fra andre Byer, dersom Akademiet kunde blive forflyttet dertil, og Mt. Pleasant havde nok gjort samme Tilbud paa lignende Betingelser.

Der er forlangt 50 Missionærer fra Sanpete Stav snarest muligt, men jeg ved ikke, hvem der vil blive kaldet fra Ephraim.

Sidste Tirsdag begravede vi en ung Mand her, som var bestemt paa at udføre en Mission til Norge. Hans Navn var Ludvig Larsen, og hans Forældre døde her for et Aar siden.

De har formodentlig fulgt mig igjennem „Bikubens" Spalter paa min Rejse i det nordlige Utah og ind i Idaho; jeg vil kun bemærke, at jeg nød mange hyggelige Stunder sammen med gamle Venner fra Norge, som jeg traf paa forskjellige Steder, og, fraset Indtægterne, var det en særdeles behagelig Tur i alle Henseender. Med Vinterens Kulde maatte jeg slutte mit Foretagende og faa hurtig som muligt se at komme hjem igjen. Jeg er nu rask og føler nok saa vel ved den lille tre Maaneders Mission, navnlig blandt den opvoksende Slægt i Zion."

Fra „Nøglen til Theologien".

X. Kapitel.

Nøgler til Indførelse i praktisk Theologi.

Den, som studerer denne højst interessante Videnskab og med os har fulgt de vigtige Begivenheder, som dens Historie fremviser paa Jorden, indtil han finder den gjengivet til Jorden i al sin Skjønhed og Magt, vil uden Tvivl nære det Ønske at blive undervist angaaende de første Principper af denne Videnskab — de Ordinancer eller Midler, hvorved han personlig kan deltage i dets Velsignelser og udøve dets Gaver.

Der er visse absolut nødvendige Betingelser eller personlige Forberedelser, uden hvilke Ingen passende kan ansøge om disse guddommelige Velsignelser.

Først. Han maa fatte Tro paa Jesus Kristus og paa Vidnesbyrdet af den Apostel eller bemyndigede Tjener, ved hvem han ønsker at modtage disse Administrationer og Velsignelser.

Andet. Han maa forsage en syndig Livsvandel og nægte sig selv enhver uren eller ulovlig Nydelse; han maa gjøre Ret mod sine Medmennesker og beslutte at holde Jesu Kristi Bud.

Naar disse Betingelser ere opfyldte, kommer han til Apostelen, Ældsten eller Præsten af de Helliges Kirke, som, efter at Ansøgeren har lovet at forsage sine Synder og holde Jesu Kristi Bud, gaar ned i Vandet med ham og begraver ham der i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn til hans Synders Forladelse; derpaa oprejser han ham

fra den vaade Grav. Denne Ordinance er et Sindbillede paa Jesu Kristi Dod, Begravelse og Opstandelse og kaldes Daaben.

Efter at denne Ordinance er udført, lægge en eller flere af det bemyndigede Præstedømme Hænderne paa den Døbtes Hoved i de samme hellige Navne, og den Hellig-Aands Gave bekræftes paa ham. Denne Daab af Vand og Aand kaldes en ny Fødsel og er i Virkeligheden en Gjentagelse af den naturlige Fødsel eller Indtrædelse i Elementerne af en ny Tilværelse.

Det, som findes i denne synlige Verden, er i Lignelse med det, som findes i den usynlige Verden og er saaledes ordnet, at det stemmer aldeles overens — det Ene svarende til det Andet som Ansigt mod Ansigt i et Spejl.

Begravelsen i Vandet i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn til Syndernes Forladelse og den Hellig-Aands Daab, som gives i Følge Forjættelserne ved Haandspaalæggelse af det hellige Præstedømme, vare indstiftede, førend Jordens Grundvold blev lagt, som et Forbillede paa Menneskets Fødsel, Død, Opstandelse og nye Liv.

Ansøgeren er nu indført i de første Principper af den guddommelige Theologis Videnskab. Hans Sind oplives, og hans Aands-Evner opvækkes til virksom Aktivitet. Hans hele System oplyses. Han lærer mere om guddommelig Sandhed paa nogle Dage, end han i en hel Levetid kunde have lært i de bedste menneskelige Skoler i Verden.

Hans Følelser ere ogsaa lutrede, ophøjede og forholdsvis forøgede. Han elsker sin himmelske Fader og Jesus Kristus med en fuldkommen Kjærlighed. Han elsker ogsaa Medlemmerne af Kirken eller Kristi Legeme, som han elsker sin egen Sjæl, medens hans Hjerte svulmer af den inderligste Sympathi og af en Følelse af Velvilje og Godhed mod alle Mennesker. Han vil bringe ethvert nødvendigt Offer for at gjøre Godt. Han vilde med Glæde nedlægge sit Liv uden Betænkning eller Beklagelse, hvis det blev fordret for Sandhedens Sag.

Han nyder ogsaa Bønnens Aand bestandigt, udgyder sin Sjæl paa denne Maade og finder, at han besvares i alle Ting, som ere tjenlige for ham. Han er nu i den passende Tilstand til at udøve en eller flere af de aandelige Gaver.

Han bliver maaske i Stand til med stor Kraft at tale Visdoms Ord, Kundskabs Ord, Profeti eller i fremmede Tungemaal. Han faar maaske Gaven til at se Syner, modtage inspirerede Drømme eller til at blive helbredet samt helbrede Andre ved Haandspaalæggelse i Jesu Kristi Navn.

At meddele en Del af den Hellig-Aand ved Berørelse eller ved Hænders Paalægning og at tildele en Del af Livets Element fra et Legeme til et andet ved en bemyndiget Herrens Tjener, som handler i Guds Navn, og som er i Besiddelse af disse Ting, er ligesaa meget i Overensstemmelse med Naturens Love, som at Vandet søger sit Jævnmaal, Luften sin Ligevægt, eller Varme og Elektricitet deres egne Befordringsmidler.

Denne Lov for aandelig Fluidum, dets meddelende Egenskaber og Maaden, hvorpaa det overføres fra en Person til en anden, har nogen Lighed med Elektricitetens Love og Virkninger. Ligesom Elektricitet meddeles det ved Berøring af to Legemer gjennem Nervesystemet. Men de to Elementer ere meget forskjellige. Det ene har Egenskaber, der ligne de grovere Elementer i Naturen, og er ikke-begavet med Egenskaber af Intelligens, Visdom, Følelse eller moralsk

Skjelneevne. Det kan derfor overføres fra et Legeme til et andet uden Hensyn til de intellektuelle eller moralske Egenskaber, som Giveren eller Modtageren besidder. Det andet er en Substans, der er begavet med Egenskaber af Intelligens, Følelse, moralsk Skjelneevne, Kjærlighed, Mildhed og Velvilje, rene som de Følelser, der svulme i Faderens Bryst og pulsere hans hele System.

Et Væsen, fyldt med dette himmelske Fluidum, kan ikke meddele deraf til en Anden, med mindre denne Anden er retfærdiggjort, toet og renset fra al sin Hjertes Urenhed, i Følelse, Vane eller Handling ved Forsoningens Blod, hvilket sker gjennem Daaben til Syndernes Forladelse. Et Menneske, som vedbliver i sine Synder, og som ikke har en levende Tro paa Guds Søn, kan ikke modtage den Hellig-Aands Gave ved Administrationen af noget Væsen, hvor helligt det end er. Den urene Aand af dette Menneske vil virke frastødende paa det rene og ophøjede Element i Følge de naturlige Love for sympathetisk Slægtskab og Tiltrækning og Frastødning.

Et intelligent Væsen, i Guds Billede, besidder ethvert Organ, enhver Egenskab, Sands, Følelse og Gave af Sympathi, Viljekraft, Visdom, Kjærlighed og Magt, som Gud selv besidder. Disse Egenskaber besidder Mennesket ogsaa i sin forkrænkelige Tilstand, men i mindre Grad. Med andre Ord, disse Egenskaber ere i Embryo og skulle gradvis udvikles. De ligne en Spire eller en Knop, som gradvis udfolder sig til en Blomst og derpaa frembringer den modne Frugt efter sit Slags.

Den Hellig-Aands Gave afpasser sig efter alle disse Organer og Egenskaber. Den levendegjør alle de intellektuelle Evner, udvikler, forstørrer og lutrer alle de naturlige Følelser og Tilbøjeligheder og bereder dem ved Visdoms-Gaven til deres lovlige Brug. Den inspirerer, udvikler, dyrker og modner alle de finere Sympathier, Glæder, Nydelser, Tilbøjeligheder og Følelser i vor Natur. Den inspirerer Dyd, Venlighed, Godhed, Ømhed, Blidhed og Kjærlighed. Den udvikler den personlige Skjønhed af Figur og Ansigtstræk. Den fremmer Helbred, Virksomhed, Livlighed og selskabelig Følelse. Den udvikler og styrker alle Menneskets fysiske og aandelige Evner. I Korthed kunne vi sige, at den er Marv for Benene, Glæde for Hjertet, Lys for Øjnene, Musik for Ørene og Liv for det hele Væsen.

I Nærværelse af Personer, som ere fyldte med denne Aand, glæder man sig i Lyset af deres Aasyn som ved Solens oplivende Straaler. Deres blotte Nærværelse udbreder Fred og Hygge og bibringer deres Hjerter, som have beslægtede Følelser eller Aandssympathier, den reneste Glæde og Sympathi. Skjønt disse Personer maaske ere fremmede for hinanden og aldrig have set eller tiltalt hinanden før, ville de dog hver sige til sig selv og maaske udbryde, naar dette Møde omtales: „O, hvilken herlig Atmosfære syntes at omgive denne Fremmede! Hvor mit Hjerte svulmede af rene og hellige Følelser i hans Nærværelse! Hvilken Tillid og Sympathi han indgav! Hans Aasyn og Aand indgød mig mere Tro og Tillid end 1,000 skrevne Anbefalinger." Saaledes er den Hellig-Aands Gave, og disse ere dens Virkninger, naar den er modtaget paa den rette Maade gjennem det evige, guddommelige Præstedømme.

Et Nutidens Mirakel.

De Sidste-Dages Hellige kunne i Tusindtal bevidne, at Guds Kraft er tilkjendegivet i vore Dage, og at de forjættede Tegn følge dem, som tro paa Evangeliet. De Syge ere blevne helbredede og de Døde endog opvækkede. Men Verden nægter i Almindelighed at antage disse Vidnesbyrd. Følgende Artikel er et Vidnesbyrd fra en Kilde udenfor Kirken, upartisk og uanklagelig. Det findes den 20. December 1897 i et Dagblad, »Daily Signal«, udgivet i Zanesville, Ohio, under Overskriften, „Et Nutidens Mirakel" og lyder som følger:

„Hr. Matthew Gray i syvende Ward er maaske det lykkeligste Menneske i Zanesville i Dag. Han var det i det Mindste, da en af »The Signals« Referenter besøgte ham tidlig i Morges i hans smukke Hjem i Abington Avenue.

Det er ikke forunderligt, at Hr. Gray er lykkelig, ihvorvel det er Resultatet af en af de mest forunderlige og mærkelige Prøver paa Tro, som nogensinde har fundet Sted i denne Stad, og Fortællingen om Hr. Grays mirakuløse Helbredelse fra en svær Sygdom vil læses med særlig Interesse.

For tre Aar siden i Oktober fik Matthew Gray et Slagtilfælde, som lammede hele hans venstre Side. I et Aars Tid kunde han gaa omkring paa Krykker, men for 2 Aar siden i Oktober fik han atter et Slagtilfælde, og fra den Dag indtil i Gaar var det ham umuligt at bevæge Lemmerne paa den venstre Side. Denne Del af Legemet var tilsyneladende død. Hans venstre Arm hang kold og ubevægelig ved hans Side, og hans venstre Ben var i samme livløse Tilstand.

Saaledes har Matthew Grays Tilstand været i mere end tre Aar, og i to Aar har han siddet hjælpeløs i sin store Lænestol eller været sengeliggende, kun ventende paa at Dødsengelen skulde befri ham for hans Lidelser.

Sidste Torsdag bankede to forunderligt klædte Fremmede paa Døren til Grays Hjem og bleve indladte i den syge Mands Værelse. Disse Fremmede vare to Mormonældster, som have været i Zanesville i nogle Uger, og hvis Mission til Byen ikke har vakt synderlig Interesse. De have tilsyneladende kun uddelt Skrifter, og besøgt Folkene i deres Hjem for at forklare deres forunderlige Tro, Mormonismen. Men de have aldrig trængt sig ind paa Nogen eller gjort sig forhadte. Det kan siges til deres Ros, at de kun have besøgt de Steder, hvor de vare velkomne, og hvor de kunde nære Haab om at have Fremgang. Paa mange Steder bleve de modtagne paa Grund af Nysgjerrighed; somme Steder bleve vistnok lukkede for dem, medens de paa andre Steder mødte en hjertelig Modtagelse. De kom kun hertil for at udføre en særlig Pligt. Disse fire Ældster hedde Fred. J. Wadsworth fra Taylor, Idaho; J. E. Wilson fra Logan, Utah; Edward F. Turley fra Colonia Juarez, Chihuahua, Mexiko, og E. F. Malan fra Ogden.

Nu kommer den mest interessante Del af Fortællingen, saaledes som den blev fortalt til »Signals« Referent af Gray selv med hans egne Ord.

‚Sidste Fredag kom disse Ældster til mit Hus. De saa meget dannede ud og spurgte mig, om jeg ikke kunde lide at se deres Skrifter, og om jeg

ikke vilde lade dem gjøre mig sund formedelst Tro. Jeg bifaldt dette, og de betonede, at jeg ikke skulde tro paa dem, men ene og alene paa Gud, da det var ham og ikke dem, som kunde give mig Sundhed. Denne oprigtige Tilstaaelse og deres Aabenhjertighed hjalp mig, thi jeg vidste, at kun Gud kunde helbrede mig, og ved De, jeg har altid troet, at Gud vilde gjøre mig sund.

Som jeg har sagt før, gav jeg mit Bifald; de berammede et Møde Søndag Klokken 2 og tilføjede at de ikke vilde spise Noget fra Fredag til Søndag efter Mødet, da de troede, at det var nødvendigt for dem at faste først.

Søndag Eftermiddag Klokken 2 kom de fire Ældster her hjem til mig og sagde gjentagne Gange, at jeg skulde tro paa Gud; derpaa knælede de ned ved Sengen og bad. Min Kone var ogsaa tilstede i Værelset, saa vi vare ialt 6 Personer.

Efter den første Bøn, og medens jeg sad her i Lænestolen, salvede de mig med hellig Olje, og da dette var gjort, dannedes en Ring om min Stol. Hver af dem lagde sin højre Haand paa mit Hoved og den venstre Haand paa den Ældstes Skulder, som stod ham nærmest. Jeg havde fuldkommen Tro paa, hvad de gjorde, og medens hver af de fire Ældster bad, bøjede jeg mit Hoved og bad med al den Tro, jeg havde, om, at Herren vilde frelse mig fra Sygdommen.

Endelig sluttede de, og en af de Ældste befalede mig at staa op og gaa. Jeg følte øjeblikkelig et stærk Ønske om at staa op, og da jeg forsøgte at bevæge mig, zitrede mine Muskler et Øjeblik; siden løftede jeg min venstre Arm og stod op. Jeg gik et Skridt og fandt, at jeg kunde bevæge mit venstre Ben. Jeg gik endnu et Skridt og siden ud i Kjøkkenet og tilbage igjen. Atter gik jeg ud i Kjøkkenet. Den tredje Gang, jeg forsøgte, vendte Foden sig lidt ved Ankelen, og jeg satte mig ned.

Jeg er meget taknemmelig mod de fire Ældster for den Interesse, de have vist mig, men erklærer udtrykkelig, at jeg ser op til Gud som min Frelser og ikke til dem.'

Da »Signal«-Referenten besøgte Hr. Gray, sad han i sin store Lænestol med sin venstre Fod i varmt Vand. For at vise, hvorledes han var kureret, tog han Referentens Haand først med den højre og siden med den venstre Haand, og denne, som i tre Aar har været som død, var stærk og kraftig. Mange Gange løftede han sin venstre Arm over Hovedet og bevægede den frem og tilbage for at vise, at han kunde benytte den, og medens han talede, gestikulerede han med begge Hænder. Flere Gange løftede han sin venstre Fod fra Vandet uden Anstrængelse, og et næsten forklaret Smil oplyste hans Ansigt.

Matthew Gray er en af Zanesvilles vel kjendte Borgere. Han er født og opdraget i Muskingum County, og han og hans Kone have ti Børn, af hvilke Alle med en eneste Undtagelse bo i dette County. En af hans Døtre er gift med Hr. Bert Poe, Formand i »Times Recorders« Trykkeri, og de fire yngste Børn ere Elever i Byens Skoler.

Hr. Gray indtraadte i Armeen 1862 som Medlem af New York Reserve-Artilleri og tilhørte siden det 159de Regiment, O. V. J. 1864 fik han Afsked fra Regimentet og traadte ind i Flaaden, hvor han tjente i et Aar. 1866 giftede han sig med Sarah Straub her i Byen, og hun har trolig passet ham i hans lange Sygdom."

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Aaret 1897.

Konferencer.	Konference-Præsidenter.	Grene.	Missionærer fra Zion.			Lokale Præstedømme.				Medlemmer.	Total Medlemmer og lokale Præstedømme.	Børn under 8 Aar.	Totalsum.	Døbte.	Emigrerede.		Udelukkede.	Døde.	Ankomne.	Bortflyttede.	Fremmedes Huse besøgte.		Evangeliske Samtaler.	Skrifter omsatte.	Bøger omsatte.	Møder afholdte.
			Højpræster.	Halvfjerds.	Ældster.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.						Over 8 Aar.	Under 8 Aar.					Ved Tilbud af Skrifter.	Efter Indbydelse.				
Kjøbenhavn ..	Enoch Jørgensen	6	3	15		38	12	24	5	398	477	90	567	87	23	3	10	2	5	1	6807	1862	5489	7829	245	472
Aarhus......	Andrew A. Biorn	7	1	17		24	9	13	4	246	296	98	394	42	23	8	2	4		1	6537	1908	4999	5647	144	707
Aalborg.....	Jens Christensen	5	1	15		11	18	6	9	252	296	57	353	33	18	3	1				5602	1456	4350	3665	338	358
Danmark.....		18	5	47		73	39	43	18	896	1069	245	1314	162	64	14	13	6	5	2	18946	5226	14838	17141	727	1537
Norge:																										
Kristiania....	D. K. Brown	11	3	24		53	18	24	17	717	829	237	1066	96	39	10	8	11	4	17	21688	817	7646	24349	123	1156
Stockholm....	Anton P. Peterson	10		19		91	58	41	19	1147	1356	296	1652	113	23		26	18			24196	300	8696	17397	682	1321
Gøteborg....	Henry M. Pearson	8		23		46	20	15	26	419	526	142	668	57	22		5	10		6	12282	141	1739	13416	342	596
Skåne.......	P. G. Hanson	5		15		7	7	18	5	240	277	86	363	74	12	3	2	5			12229	1197	3340	8914	211	499
Sverige......		23		57		144	85	74	50	1806	2159	524	2683	244	57	3	33	33		6	48707	1638	13775	39727	1235	2416
	Totalsum ...	52	8	128		270	142	141	85	3419	4057	1006	5063	502	160	27	54	50	9	25	89341	7681	36259	81217	2085	5109

Poesi.

Mel.: Mon hjemme i Dalen jeg savnes.

O, Gud! Du almægtige Fader,
Vi ære og prise Dit Navn;
Naar trygt vi paa Dig os forlader,
Saa ta'er Du os kjærligt i Favn.
Om kun vi Din Villie vil gjøre
Og lyde Dit hellige Bud,
Da vil Du os sikkert bønhøre
Og føre af Babel os ud.

O, Fader! velsign Dine Tjen're,
Som ud i Alverden maa gaa,
At sprede det Lys, som Du sendte,
Saa Mange maa Frelse opnaa.
Velsign dem med Lys og med Kundskab,-
Med Helbred og Styrke og Mod,
At de kan imodstaa den Ondskab,
Som lagt bliver for deres Fod.

Maa atter til Zion de drage,
Til Hjemmet, til Slægtninge der;
Et kjærligt Velkommen tilbage
Der lyder fra dem, de har kjær.
Der Hustru og Børn nu sig fryder
Ved Tanken om Gjensynets Stund;
Men større dog Jubelen lyder,
Naar Fader er paa Hjemmets Grund.

O, Fader! beskjærmer de Svage,
Som en Gang med Dig har gjort Pagt;
Lad Satan dem ikke bedrage
Og faa dem i Mørkhedens Magt.
Maa Rigdom og Hæder ej friste
Og drage dem bort fra Din Vej,
Som Du dem i Kjærlighed viste,
Som fører tilbage til Dig.

Charles J. Jensen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **C. N. Lund,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

1898.